

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 23. veličiga serpana 1855.

List 34.

„Salve Regina“.

Česena bodi, o kraljica,
Nebes in zemlje Ti Gospa,
Mogočna, vsmiljena Devica,
Vsa čista in brez madeža!
Marija! k Tebi vboge reve,
Mi zapušeni, vpijemo,
Objokani otroci Eve
V dolini solz zdihujemo. *)

Česena bod' presveta Mati,
O Mati Božje milosti!
Tako Te smemo imenovati,
Ker porodnica Božja si.

Cesena — naše bod' življenje!
Življenje počastimo Te,
Častito Tebi to česenje
Ko mater' Jezusovi gre.

Česena bodi brez števila
Velikrat naša Ti sladkost!
Česena pomočnica mila
In upanje v naši slabost!

Oči prijazne v nas obrni,
O Sladka in Dobrotljiva!
Prihodnje zlege nam odverni,
Po smert' pokaž' nam Jezusa!
Iz Moravc.

Od potertiga in skesaniga serca.

4.

Premišljevanje velike revšine, ki jo greh v duši naredi.

Oh ko bi moji grehi vender ne bili tako veliki, de bi jih vender ne bilo toliko število, in Sodnik ne bil tako natančen, tako oster, ne tako nezmerno razžaljen, tako k jezi dražen, ko bi ne bilo obsojenje nepreklicljivo, jčca ne vekomaj zaklenjena! ne martre brez vsiga odjenjanja, brez polajšanja; trinogi ne tako grozovitni, tako neutrudljivi, tako nepreprosljivi! Kako bi dolžnik ne bil od strahu ves zmoten, od svoje vesti osramoten, od svojih misel ne grajan, ko uiti ne more! Glej v kakšni nevarnosti se vedno znajdem, le de se je vedno ne spomnim; pa zato sim še bolj reven, de je kedaj pozabiti zamorem. Zakaj vedno vidi Bog mene in moje grehe, vedno se mi pravična obsoja naznanuje, vedno stoji pekel odpert in kazen perpravljen, vedno so nevidni zalezovavci pripravljeni, mojo dušo kje potegniti. Taka je z menoj, ako bedim, ako spim, ako se smejam, ako se veselim, ako se napihujem, ako opravljam, ako se

jezim, ako žalujem, ako se, nesrečin jaz, mesenimu veselju vdam; ob kratkim, taka je z menoj, naj si bom, kadar in kjer si hočem. Pa nesrečin sim, kjer sim in kjer nisim, ker ne vem, kje sim varin.

O me revo! kaj čem početi? Oh, kako dolgo je že moj duh potert, moje serce pusto, moja duša neobčutna! kaj je, ki me je tako omotalo, ki mojo glavo tako vklanja? Moja duša hoče, hoče svoj obraz k Tebi, o Gospod! povzdigniti, ali péza, ki na nji leži, jo tlači ko težek svinec na tla. Iše se rešiti; pa železne verige jo deržijo vklenjeno. Iše zbežati, pa železna ječa jo zaperto derži. Želi k Tebi se ozreti, ali gosta tema jo obdaja. Od kod, o moj Bog! ta peza, te zveze, ta ječa, ta tema? Bi bili kje moji grehi kalj? Oh, ravno ti so, de bi tako ne! Živinske strasti so mi okus duhovskih reči odvzele; zijanje po posvetnih rečeh mi je dušni pogled od nebeških reči odvadilo; ljubezen do časniga je veselje do večniga v meni pokončala, navada grešiti, je počutek tega v meni zadušila, kar je v resnici dobro. Oddaljen, izklenjen, odverjen od teh zakladov, sim od hudiga vnet, vjet, vklenjen. Od tod moja peza, moje zveze, moja ječa, moja tema. Gorje mi, dan jeze je blizo! Pride neprevidama, hitro. Morebiti še danes!

O moji grehi! ki ste moji duši toliko sladke kozarec ponujali, ki ste mojemu sercu se toliko sladko prilizovali; kako ste mogli toliko žalostne nasledke imeti? Zakaj ste mi to skrivali? Zakaj ste me golufali? Pa ne; ne vi, jaz sam sim se golufal, ker sim vam verjel; ne vi, jaz sam sim se oslepil, ker sim vas sprejel. Oh, zakaj sim vam upal, zakaj vam verjel! Pa ni bilo ravno upanje, verovanje, temuč strahovita, videča slepota je bila, s katero sim se vam vdal; vidil sim, ker sim vas poznal, in vedil, kakšen zleg iz vas izhaja; slep sim bil, ker se vas nisim ogibal. O greh, grozno ime, zleg ves ostudin, hujši ko vsak drug zleg! Slepec ne vidi jame, v katero pade; neumen meni, de mora storiti, kar dela: prostovoljni grešnik se verže z odpertimi očmi in s premislikam v brezen. Smert, in vsaka druga martra je boleča, pa sama na sebi ne studljiva, ker so namenjene; pa greh ima ostudljivost v sebi, in za nasledek večno nesrečo. Bilo bi tedaj boljši, si večno martro zvoluti, ki sama na sebi nobeniga studljiviga znamenja nima, ko pa greh, ki z večno martro večno studljivost sklepa. In res, o nesrečni človek! se je edine studljivosti greha bolj bati, ko narveči martre, bodi si še take. Zakaj z greham si se s sramotno zverženostjo nad svojiga Stvarnika povzdignil, kar je čez vse krivično: ko se pa kaznovanje greha preterpi, se pa stvar svojimu Stvarniku v nar

*) „Marija k Tebi itd.“, odmenjeno za skupnost ali kor. se ponavlja pri vsakim odstavku.

bolj primerjenim redu podverže, kar se popolnoma spodobi. Kaj je, o človek! iz tvoje zlahtne nature, kaj iz tvoje pameti postalo? Znano ti je bilo, de „kdor greh dela, je suženj greha“ (Jan. 8, 34.), in ti si ga delal! Nezapopadljiva neumnost, z zavvednostjo grešiti! Znano ti je bilo, „de si sapa, ki tje leti, in se ne poverne nazaj“ (Psalm 77, 39.), ti si se v neizmerno globino greha vergel.

Zgled prave keršanske žene — za nadločne in zlasti gospodinje.

(Naznanil A. B. v „avstrijskim ljudskim Prijatlu“ tekočiga leta.)

(Konec.)

Razun tega praznika je pa še en dan v letu bil, o katerim je enako veselje vživala, namreč dan njeniga sv. velikonočniga obhajila. Kakorkoli prosta in nepremožna je ta žena bila, je bila vendar čislana v vsim kraji, in mnogo veljavnih oseb je malokdaj memo njene hišice šlo, de bi se ne bili s prijazno besedo nekoliko z njo pomenili. To je včasih nevošljivost in jezo v njenih sosedah obudilo, ker jim desiravno boljši oblečenim in obilniši omikanim ta čast ni došla. Tako sim družino pravnika véliciga vojvoda vsak dan pri nji vidil; in kar koli je ta družina v dar prejela, je gotovo tudi stari krojačici kaj podelila. Zato je ženi tudi vožnja na ponudbo bila, kolikorkrat bi bila hotla; še silili so jo, de naj bi se po dani ponudbi kam popeljala, ona pa se je pohlevno in hvaležno temu odrekla. Le zato, de je svojo velikonočno dolžnost v cerkvi opravila, je za voz in konja poprosila; potem pa se je zgodaj v cerkev peljala; de bi drugih v pobožnosti ne motila, se je dala na stol v nekim voglu pred altarjem nesti, kjer se je brez ptuje pripomoči spovedati in sv. obhajilo prejeti zamogla, je nato pri vsih svetih mašah ostala, de so se vsi ljudje razšli, zato de tudi šum pri njeni odnašbi ni nikogar v molitvi begal. Potem ko je doma še nekatere zahvalne molitve opravila, je ta dan v prednje liste svojih molitevnh bukev zapisala, kamor je svoje naj srečniše dneve zaznamjevala.

Nasa hrana je bila domača, pa obilna; nehlinjeno se je veselila, ko je vidila, de se nam dobro prileže. Kdor je tačas k nam prišel, se je lahko prepričal, de ni zavoljo dobička učencov pri sebi imela, temuč le po gnavi svojiga serca, de bi mlade ljudi na pravo pot zavernila in v dobrim ohranila. Ko nas je stara dekla poklicala: „ad prandium venite!“ (pojdit je), smo k mizi pristopili, ter z molitvijo pričeli in končali. Z veliko previdnostjo nam je tudi za igranje primerjen čas odločila, in je rada imela, ako smo se pred njenim oknam razveselovali; pa tudi to željo si je potem odrekla, ko je eden zmed gospodov učencikov igranje na terzišu za nepristojno naznanil. Po večerni molitvi, pri kateri smo o postu tudi sv. rožnikranc molili, se nam je ukazalo spat iti; in ako smo se potlej včasih na posteljah biti jeli in s temi o nepravim času skušenimi telesnimi vajami hrup napravili, je mogla stara dekla še enkrat iz postelje vstati, na naše duri poterhati in nas k spanju opominjati, kar je po navadi s temi besedami storila: „Quiescite, dormite, pueri!“ (pri miru bodite, spite, fantje!)

Prava pobožnost se pa ne kaže le v verni molitvi, ampak zlasti v ljubezni. Tudi pri naši stari gospodinji tega sadu vere manjkalo ni. S svojo

staro deklo je tako lepo ravnala, de bi se v prvi keršanski občini v Jeruzalemu ne bilo drugači ravnati moglo, od ktere se bere, de so bili vsi eniga serca in ene misli. Tukej se je vidila prava razmera med gospodinjo in deklo, kakor sveta Cerkev svojim otrokam zapoveduje. Kakoršna je pa proti stari Anki bila, takošna je bila tudi proti drugim: ljubeznjiva sosednja, sočutna prijateljica, keršanska botra in teta, ki je vse svoje dolžnosti vestno spolnovala. In kako je do ubogih svoje blago serce razodevala! Kdor revšino ljudi ob Rudnim gorji pozná, zamore presoditi, koliko beračev se je vsak dan pred njenimi durmi glasil. Odgnala nikogar ni, dnarja pa ni dajala, ampak le kruha. Starim in bolnim ljudem je pa memo tega še drugiga jedila podelila, kar je od kosila ali večerje ostajalo, večkrat smo vidili, ko je stara Anka vnovič zanetila (zakurila), de je kterimu takimu siromaku gorke juhe ali soka pripravila. Sodbo, ali je ta ali uni milovšnje vreden, je Bogu prepustila. Na veliki četertik je edino gostovanje v letu napravila. Na ta dan je bilo vselej šest ali osem revnih osebenkov (gostačev) povabljenih, obilno pogostovanih in obdarovanih, kterim ste obedve stare mamici stregle in jih na duši in na telesu okrepčane spustili.

Kakor je v tem blagim delu Zveličarja našiga posnemala, tako tudi v drugim, bila je bolnikom posebno dobra, in jim je pomagala, kolikor je bilo mogoče. —

Dolgo že je bilo, kar sim bil Žlindrovnik zapustil, in mašniško službo nastopil. Nato sim jo obiskal. Kolikšno je bilo njeno veselje, ko me je spet vidila! Kakor mati me je jokaje sprejela. Ko bi bil kot vojskovodja ali pa minister, s častnimi svetinjami ozaljšan, pred njo stopil, bi nikakor ne bila tolikiga veselja občutila, kakor pa ko sim v prosti duhovski obleki prišel. „Zdaj rada umerjem, je rekla, saj vidim, de me je Gospod oblagodaryl. Vi ste bili eden mojih poslednjih učencov; vsi so srečni, veliko jih je mašnikov, veliko vradnikov, nekaj tudi umetnikov; zdaj sim si še bolj svesta tudi Vaše sreče in Vašiga spomina pri sv. maši“. Nato mi je skazovala spominike od njenih nekdanjih odgojencov, mi je pripovedovala od mnogih, ki so jo iz hvaležnosti obiskovali, in prepričal sim se, de je resnico govorila. Potem me je prosila, naj ji njeno poslednjo voljo ali oporoko (testament) spisem, ker se ji je smert že blizo zdela. Z veseljem sim ji storil to delo ljubezni, in v solzah od nje se ločil.

Posihmal sim jo petkrat obiskal, in jo vselej po navadi pri oknu sedeti našel — s prijaznim obličjem in mirnim sercam, kakor poprej; kakor veselo je bilo sprejetje, tako britek je bil odhod. Jeseni 1851. leta sim spet v Žlindrovnik prišel in proti njeni hišici jo mahal. Nikogar več pri oknu ni bilo. Dozdevalo se mi je, kaj se je zgodilo, in v resnici sim našel staro deklo za dedinjo (jerbinjo) hišice, ktero so ji pa nekteri nepravilni sorodniki ranjce s pravdo vzeti hotli. Pravila mi je, kako je bilo poslednji čas njeni gospodinji, in v kakšnim žalostnim, negotovim stanji se sama zdaj znajde; jez pa sim jo tolažil in ji obljubil, v kaki potrebi je ne zapustiti. Pozneji pa ji ni bilo treba, moje ponudbe poprijemati se, ker neki pravosodnik jo je iz zaderge otel in ji obvaroval dobrozasluženo posestvo. Na grobu ranjce žene, kjer sva nekoliko molila, sva se ločila in se nič več potem vidila nisva. Gotovo je Bog tudi njo — staro Anko —

že k sebi poklical, in obedve duši v nebesih spet združil. Naj počivate v miru!

Letašnje popotvanje na Belo reko.

Na Zgodnji danici 27. sveč. — V šilukljanski pokrajini. — Kmal smo prišli iz lepih pogojev v kraj školjarskega obrežja. Tudi tukaj se najde še lepih mimoz, ki so pa bolj posamezne in delj od brega. Reka je zlo plitva in o majhni vodi ladija večkrat v pesku obteči. Letas pa je reka nenavadno velika in Stella matutina zamore brez zadržka dalje jadriti. Dolini ob bregovih ste brez prebivavcov; s tem krajem se prav za prav Zamorsko od Berberinskiga in Arabskiga loči. Le samo s svojimi čedami prehajajoči Arabci kterikrat do tod pridejo, tudi narodi Dinka včasih svoje čede do doli pripasejo. Šilukljanje prihajajo na svojih dolgih čelnih zavoljo lova, zlasti na povodnje konje, kterih meso na solncu sušijo, in ga seboj domu vzamejo ter se lepo z njim gostujejo. Celo v obgojzde doli pridejo in ravno tam smo vidili, kako so povodnjiga konja obdelovali in njegovo meso na solnce sušit obešali. Poprejšnje čase so šilukljanje celo do Hartuma prihajali, ropali in grabili. Egipčanska vlada pa je roparske prihode ustavila. V teh krajih školjarskih brežin smo vidili perve slone. Pasasti ris ali tiger tukej marsikterikrat na drevesih preži na svoj rop, nezmerna truma tičev oživljuje brezljudne bregove, bolj pogosto renči čamrasti povodnji konj, leno se solnči krokodil ob pešenim bregu in velikrat je viditi beliga tiča, ki na njegovim herbtu košato stoji. Kjer je pa toliko zverjadi, se starašina lev ne sme pogrešati, ki svoje nočno čuvanje po svoji šegi na znanje daje. Zoper vso divjašino smo varni na ladii Zgodnji danici; nasproti pa nam Gospod Bog pošilja družih živalic, komarjev namreč. Imajo tenek rivček in nam delajo neprijetno godbo na ušesa. Ti poredni merkeji so posebno po mlakužah v obilnim številu, in take so pogosto na dolgo raztegnjene. Rečina voda tiho, tiho teče in čela pogosto otoke, kteri pa večkrat podstave ali dna nimajo. Na tacihi mestih rase nad moža velika mlakužna trava, ktera je ob enim stanovališče brezštevilnih merčesov. Ako je noč brez vetra in ostane ladija blizo taciga kraja, je gotovo tacihi komarjev na trope v ladii.

22. sveč. smo dosegli perve naselstva šilukljanov. Vročina nam je razodevala, nekaj de smo že precej v poletji, nekaj pa de smo že dosti delj proti jugu. Od Hartuma smo okoli 5 stopinj (gradov) deleč. Pervo šiluško naselstvo je pod 10 $\frac{1}{4}$ širjavino stopinjo. So pa šilukljanje ob desnim bregu. Njih stanovanja so v vasi združene, ktere so le malo narazen in brez preterganja skoz 2 $\frac{1}{2}$ stopinj raztegnjene. Hiše so prijetno zdelane, tolike, kolikorsni so večji šotorji, vse okrogle, ilnate, streha pa čedno iz slame spletena. Vhod je navadno majhna, okrogla luknja, in k nji derži nekaka zvita pot z bičjem in slamo ograjena. Tudi malo dvoriše je tako obdano. Sicer pa so hiše precej na tesnim med seboj in v velikim številu. Te okrogle hišice v naselstva združene so podobne stanišu ali logarju iz zgolj šotorjev. Šilukljanje, mejači pravih zamurcov, prebivajo po teh krajih ob reki. Pečajo se s kmetijo in živino. Je jih do pet milijonov. Vlada jih glavari ali kralji. Ima pa po različnih krajih svoje šejhe ali starašine. Šiluki so bojarski in precej divji. Pogosto se z družimi narodi in tudi med seboj vojskujejo. Šilukljan je čverst, pogosto

do šest čevljev visok. Od glave do nog je ves črn kakor ogel, nekteri skleni biseri krog vratu so mu lišp, in močna sulica njegov neločljivi tovarš in njegovo veselje. Čudno je verdevanje glave. Dečki nosijo peresa v lase zapletene. Odrašeni, ki več las imajo, jih spletajo na temenu v nekaj okrogel greben, naredo s salam, de jim kodrasti lasje čversto stojé in korakajo v taki opravi prav po kraljevo.

Pravila,

po kterih je zveličani Peter Klavé v svojim noviciatu sklenil živeti in umreti.

1. „Boga v vsih rečeh iskati in si prizadevati, ga v vsih rečeh najti. 2. Vse v večji Božjo čast storiti. 3. Vse svoje moči v to obračati, se tako popolnoma pokoršine navaditi, de bi bil zmožin in pripravljen, ne le svoje volje, ampak tudi korenino volje, sodbo (misel) v vsih rečeh svojim višjim podvreči, kakor Jezusu Kristusu samimu. 4. Nič ne iskati na tem svetu, kakor le kar je Jezus Kristus sam iskal, to je: duše reševati, delati, terpeti in za njih zveličanje iz ljubezni do Jezusa Kristusa umreti.“ Te pravila se še v njegovih rokopisih najdejo. —

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Preteklo saboto, v god rojstva Njih veličanstva presvitliga cesarja Franca Jožefa, so naš prečastiti gospod knez in škof zjutrej ob desetih v Šenklaški cerkvi vpricho deželske in vojaške gosposke in obilniga verniga ljudstva slovesno sveto mašo imeli, de bi nam Bog verliga vladarja še dolgo dolgo ohranil.

* Goriskiga gimnazija naznanila nam razkazujejo, de je bilo ondi ob koncu letašnjiga leta 250 učencov, med njimi 136 Slovencev, 55 Furlanov, 17 Lahov, 12 Nemcev. Med izverstniki jih je 42, s prvim redam 138, z drugim 20, s tretjim pa 24. Slovensino so učili prečastiti gospodje: M. Pirc, M. Hladnik in A. Marušič; učilo se je pa slovensine 52 učencov. Zavezani so bili k nji vsi Slovenci, kakor k italijanšini vsi Furlani. Med šolskimi nalogami skoz leto, ki so tudi naznanjene, najdemo marsiktere npravniga obsega; v kroniki pa tudi častitljivi prihod in vmenjenje Nj. milosti prečastitljiviga kneza in viksiga škofa, 18. in 24. rožnika, in več družih mičnih reči.

Iz Gorenškiga, sv. Lorenca dan. Pičlo uro nad Železniki gre cesta, ki pelje proti Zalimlogu in Sorici skoz neko ožino, ki se imenuje „pri pokritim mostu“. Dolina je ravno tu tako stisnjena in ozka, de le prostor je za tečaj bistre Sore in pa za cesto, tik katere sterne skale proti nebu kipé. Neka sveta tihota tu vlada, in nar več se čuje le pesmica kakiga ptička in tiho šumenje Sore. Unkraj pokritiga mosta derži stezica na desno, naravnost v hrib, ravno tako tudi druga precej tam, ko se cesta okoli roba prot Zalimlogu zavije. Ako še malo naprej gremo in se ozremo kviško, se nam nad robam gori posveti mala kapelica Mater Božje v Suhi, ktera spada pod Zaliloško faro. — Ljudsko sporočilo pripoveduje, de je tu gor priprost kmetič o kopanji laza izkopal podobo Marije, in vsled tega de se je sezidala kapelica v njeno čast in počesovanje. Še dan današnji pričuje o ti pripovedki tudi podoba na zunanji steni kapelice, čeravno že precej okrušena in od dežja izplaknjena. — Koliko je sploh resničniga, ne bom tukej pretehtoval, toliko pa zamorem z gotovostjo reči, de ne le prebivavci vse Selške doline, ampak tudi bolj oddaljeni sosedje so že od nekda z neko posebno zaupljivostjo do te cerkvice romali, in vsako leto pridejo sem čez sterne

Blegan Leskovski farani in iz Goriške nadškofije Novčanani s svojimi duhovnimi pastirji v dan obiskanja Marije Device, to je, 2. mal. serpana, in potem ko so tu navadno več sv. maš bere, gredo s procesijo proti Zalimlogu, kjer je velika sv. maša, vse to v namen, da bi jih Bog obvaroval na prošnjo Marije vseh nesreč in nevarnost, posebno toče. — Sploh pak razun zimskiga časa skoraj gotovo ne mine teden, posebno o so-praznikih, da bi se, posebno iz Železnikov, kakor tudi iz Selc, Zaliloga in Sorice ne brala tu ktera sv. maša v katerikoli si bodi namen. — Večkrat sim že mislil kaj od te kapelice povedati, pripravim se toraj koj danes, ker se mi ravno prilika ponudi, kaj o nji govoriti. —

Ker kolera, ta strašna šiba Božja vedno bolj po Kranjskim svoje smertonošne krila razpenja, in so se posebno žalostni glasi od Kamnogorice sem čez hrib k nam razlegali, smo imeli v Železnikih ves teden do danes vsako jutro sv. mašo z blagoslovom v farni cerkvi in drugo v podružnici sv. Franciška v ta namen, da bi dobrotljivi Bog se utolažil v svoji jezi, in ako tudi nam s to šibo žuga, v svoji veliki milosti prizanesel. Gintljivo je bilo viditi, kako so delavci, berž ko je zvon zapel, kladva z rok položili in hiteli proti cerkvi. Danes pak so romali po doma končani sv. maši k drugi v Sušo, in od tod k tretji na Zalilog, da bi nam namreč Marija sprosila dušno in telesno zdravje. Pri vrodu na Zaliloško polje so ljudje, katerih je bilo vkljub slabiga vremena mnogo tudi od drugih fará, vstopili se v procesijni red in peli litanije Matere Božje proti cerkvi, kjer so potem domači gosp. fajmošter sv. mašo in litanije imeli. — Na sv. Roka dan bo v ravno ta namen tudi sveta maša v Selški podružnici sv. Križa, v kateri se tudi podoba sv. Roka znajde, in potem še tudi sv. maša z blagoslovom doma. —

Upanje imamo, ker se zlo povsod toliko goreče molitve v nebo pošilja, da bo Bog rešil nas in vse tiste, katerim morebiti še žuga, ali jih že tepe, kmalo te žalostne šibe, ter nam podelil zopet zdravih in veselih časov. — Zgodi se! Z Bogam! J. Levičnik.

Razgled po keršanskim svetu.

Laško. Z nagovorom 26. p. m. v skrivnim zboru sv. Oče Pij IX. vse zaveržejo, kar se je na Sardinskem v škodo sv. vere, Cerkve, veljave in pravic sv. Sedeža sklenilo. Verh tega so zapadli v veči izobčenje (excommunicatio major), kateri koli so se v subalpinskim kraljestvu prederznili v to zadevajoče postavbe nasvetovati, terditi in poterčiti, tudi vsi, ki jih pomagajo spolnovati itd.

Turin. V Chambery je eden sodnikov službo popustil, ter ni hotel k razdčranju kapucinskiga in karmeliškiga samostana pripomoči. Ta zgled pa ni edini, povsod mente potrebnih sodnikov, sindikov in prič k temu zopercerkvenimu delu primanjkuje. — 21. u. m. so kloštre sv. Bostjana, sv. Ignacija in Avguštaric napadli. Ker svoji postavi zvesti mnogi niso hotli odpreti, so spolnovavci postavbe poklicali zidarjev, kovačev in kamolomcev, so vrata razbili in s silo v samostane udarili. Nune so bile v kora kleče pri molitvi zbrane; nekatere so omedele. V samostanu sv. Ignacija je bilo ravno 40urno izpostavljenje sv. Rešnjiga Telesa, torej je bila cerkev ravno s pobožnimi napolnjena, ko so se udarci s kladvi jeli razlegati, s katerimi so klausuro prebijali. Enako je bilo pri nunah sv. Ane. Ljudstvo izpolnovavce te grozne postavbe tiho spremlja in v svojih obrazih veliko nejevoljo razodeva. — Kdo je pa vse to napravil? Gotovo poslednjič noheden drug ne, kakor

greh; — judjo so bili le orodje, greh je Kristusa križal. — Cesar Aleksander je po svojim poslancu v Rimu sv. Očetu naznanil, da želi, naj bi sv. Oče škofo za izpraznjene škofije na Poljskim nasvetovali, in papež so se neki po kardinalu Antonelli-tu cesarju za to prvo stopinjo zahvalili. —

Šent-Hipolitanski škof so ukazali v pastirskim listu vsakoletne dvojne pastirske pogovore (conferencije). Njih vodba je okrajnim dekanam zročena, katerim je skerbeti, da se večji del dekanaškiga duhovstva k pogovorom snide. Pogovori se s cerkvenimi molitvami začnajo in dokončavajo. —

V Jablunki je zares grozna sila; na trume izstradanih prihaja v samostan usmiljenih sester živeža prosit. Z nekaterimi pomočki, ki so jih nune od drugod dobile, so bile v stanu, skoz nekaj časa saj enkrat na dan živeža dati takim, ki so se sicer le s travo živili; po tem pa tudi tega niso več premogle. Od ondot je bila nedavno tista prošnja v „Danici“. —

Tudi Monastirski škof so v pastirskim listu svojimu duhovstvu pastirske pogovore napovedali; razun vsakoletnih dekanaških pogovorov, katerih se samo fajmoštri in namestniki vdeležujejo, imajo v prihodnje po vsi škofii vsaki mesec ali saj vsaka dva mesca duhovni pogovori biti za vse duhovne. Njih posebno vravnave imajo marsikaj duhovnim vajam podobniga v sebi. — V Budějoviški škofii je bilo v duhovnih pogovorih mesca svečana obravnavano vprašanje zavolj tako imenovaniga „divjiga lovtva“, to je, lovtvo brez pravice k temu, in določeno, da je taki divji lovec vaelej in oestro k povračilu zavezan, kolikor mu je mogoče; ako je pa grešnik k temu nezmožin, mora škodo kako drugači popravljati, p. z molitevjo, z odvrčevanjem škode pri posestvu tistiga, komur je sam škodo delal itd.

Dunaj. Visoko ministerstvo je poojstrilo ukaz, ki rokodelcam prepoveduje leni pondeljik, ali tako imenovani sivi pondeljik obhajati (t. j. brez dela dopernašati).

Tudi na Dunaji je kolera hudo poprijela, zlasti v Videnskim predmestji, kjer jih je v 3 dneh 50 umiralo. Še huji je v Galicii in drugod; v Levovu, ki ima 67.000 prebivavcov, jih je do 1. vel. serpana 1625 umiralo; samo 1. t. m. je bilo 132 merličev.

Milli darovi.

Za afrikanski mision.

Iz Šenčurja 2 gold. —

Grobni napis.

Na grob device.

Mlada še sim svet že zapustila.
De bi tebe, človek! o tem učila:
Kak nečimerno je vse na sveti,
De tud' ti boš mogel vmreti.

Pogovori z gg. dopisovavci.

Gosp. J. Č. v O: Prejeli 1 gld: 16 kraje, od več se Vam bo za prihodnje prihranilo. — Gosp. V. P. v C: 33 kraje, od več poslanih se Vam bo pri 3. zvezku vstelo. — Gosp. B. B. v Š. J: Vam bomo postregli. —

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Oskrbovanje Mehovske lokalije je zročeno gosp. Jožefu Orešnik-u, Šentjernejskimu kaplanu. — Gosp. Anton Mejač, kaplan pri Fari, so prestavljeni v Idrijo, in gosp. Jožef Boncel, Zilški kaplan, v Polhov Gradec; v Zilce pa pridejo za kaplana gosp. Sebast. Čebašek. — Gosp. Franc Domicelj, bogoslovec, je 21. vel. serpana v Zagorji za kolero umrl. Naj v miru počiva!